Written by - முருகபூபதி -
Tuesday, 06 October 2020 02:51 - Last Updated Tuesday, 06 October 2020 03:10

எமது அவுஸ்திரேலியத் தமிழ் இலக்கிய கலைச் சங்கம் 2007 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் வெளியிட்ட வானவில் கவிதைத் தொகுப்பில் 31 கவிஞர்களின் கவிதைகள் இடம்பெற்றிருந்தன. அதில் இறக்கைகள் விரியட்டும் என்ற கவிதையை எழுதியிருந்தவர் மெல்பனில் வதியும் சுபாஷினி ஶ்ரீதரன். “ கவிதை எழுதத் தெரியாத முருகபூபதி, இந்த நூலை தொகுப்பதற்கு முன்வந்தார் “ என்றும் அச்சமயத்தில் என் மீது விமர்சனமும் ஒரு சிலரால் வைக்கப்பட்டபோது மௌனமாக சிரித்தேன்.

கவிதை நயம் நூலை கவிஞர் முருகையனுடன் இணைந்து எழுதியிருக்கும் பேராசிரியர் க. கைலாசபதியும் கவிதை எழுதிப் பழகித்தான் அந்த நூலை எழுதினாரோ தெரியவில்லை! குறிப்பிட்ட வானவில் கவிதைத் தொகுப்பிற்கு முன்னர் உயிர்ப்பு என்ற கதைத் தொகுதியையும் எமது சங்கத்தின் சார்பில் 2005 இல் வெளியிட்டபோது, எனது கதை அதில் இடம்பெறாமல் பார்த்துக்கொண்டேன். ஆனால், எவரும் அது பற்றி விமர்சிக்கவில்லை. நடிக்கத் தெரியாத பல இயக்குநர்கள் நெறிப்படுத்திய படங்கள் வெற்றியும் பெற்றுள்ளன. ஆனால், அவர்கள் மீது நடிக்கத் தெரியாதவர் இயக்கவந்துள்ளார் என்று எவரும் முறைப்பாடு சொல்லவில்லை. சரி… அதுபோகட்டும்! இந்த வாசகர் முற்றத்துக்கு வருகின்றேன்.

இங்கு நான் நினைவுபடுத்தும் கவிஞர் இ. முருகையனின் பூர்வீகமான தென்மராட்சியில் சாவகச்சேரி சரசாலையில் ஶ்ரீதரன் – நகுலேஸ்வரி தம்பதியரின் அருமை மகளான சுபாஷினி, 2004 ஆம் ஆண்டு நடுப்பகுதியில் குளிர்காலத்தில் மெல்பனுக்கு வந்தவர், பதினாறு வருடங்கள் கடந்த பின்னரும், உடல் இங்கும் மனம்

Written by - முருகபூபதி -
Tuesday, 06 October 2020 02:51 - Last Updated Tuesday, 06 October 2020 03:10

தாயகத்திலுமாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் கலை – இலக்கிய ஆர்வலர். அண்மையில் இவர் எழுதிய திருவண்ணாமலை தரிசனம் பற்றிய பயண இலக்கியம் படித்து வியந்தேன். அழகியல் நேர்த்தியுடன் அதனை படைத்திருந்தார். அதில் பொதிந்திருந்த தீவிரமான தேர்ந்த வாசிப்பு அனுபவமும் எனக்கு புலப்பட்டது. அதனால் நான் எழுதிவரும் வாசகர் மாற்றம் தொடருக்காக அவருடன் தொடர்புகொண்டு பேசநேர்ந்தது.

சுபாஷினியை இலக்கிய நண்பரும் எழுத்தாளருமான ' ஜே.கே. ' ஜெயக்குமாரனின் இல்லத்தில் நடந்த சில இலக்கிய சந்திப்புகளிலும் கண்டிருக்கின்றேன். ஆனால், பேசுதற்கு சந்தர்ப்பம் இருக்கவில்லை. 2016 ஆம் ஆண்டு இறுதியில் ஜே.கே. யின் கந்தசாமியும் கலக்சியும் நாவல் வெளியீட்டு அரங்கில் மீண்டும் சந்தித்தபோது, அவரும் அந்நிகழ்வில் பேசுகிறார் என்பது தெரிந்தது. ஜே.கே.யின் அந்த நூல் அங்கதச்சுவை நிரம்பியது. வாசிக்கும்போது புன்னகையுடன் அதன் பக்கங்களை புரட்டலாம். வாய்விட்டும் சிரிக்கலாம்.

சுபாஷினி தனது உரையின் இறுதியில் " இனி... என்ன... கழுவி ஊத்தப்போகிறார்கள் " எனச்சொல்லி முடித்தார். சபையினருடன் நானும் சிரித்தேன். இலக்கிய சந்திப்பில் அமைதியாக மௌனத்தவமியற்றும் இவரிடமிருந்தும் இலக்கிய ரீதியாக பெற்றுக்கொள்வதற்கு நிறைய இருப்பதாக அன்றைய இவரது உரை சாட்சியம் பகன்றது.

அதன் பிறகு நடந்த பல இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளுக்கு இவரை அழைத்தாலும் வரவில்லை. சரிதான்... இவரும் காணாமல் போனவர்கள் பட்டியலில் இணைந்துவிட்டாரோ என்று நினைத்துக்கொண்டு மறந்தும் விட்டிருந்தேன். சிட்னியிலிருந்து எழுத்தாளர் - நண்பர் கானா பிரபா கடந்த ஜூலை மாதம் 13 ஆம் திகதி என்னை இணையவழி காணொளி ஊடாக நேர்காணல் செய்து பதிவேற்றி, ஒரு சில நாட்களில் வந்த எதிர்பாராத தொலைபேசி அழைப்பில்தான் சுபாஷினியின் குரலை சுமார் நான்கு வருடங்களின் பின்னர் கேட்டு இன்ப அதிர்ச்சியடைந்தேன்.

அங்கும் ஜே.கே. எழுதி அண்மையில் வெளியான சமாதானத்தின் கதை தொகுப்பில் வரும் " உஷ், இது கடவுள்களின் தேசம் " என்ற கதையில் வரும் செம்மணியில் படுகொலை செய்யப்பட்ட கிருஷாந்தி பற்றியும் பேசிக்கொண்டோம். அப்பொழுதுதான், சுபாஷினியும் கிருஷாந்தியும் நல்ல சிநேகிதிகள் என்ற தகவலையும் இருவரும் தினமும் ஒன்றாக பாடசாலை சென்று வந்த செய்தியையும், அந்தச்சம்பவத்தை கேள்விப்பட்டு மனதளவில் சுபாஷினியும் பாதிப்புக்குள்ளானவர் என்பதையும் அறியமுடிந்தது. சுபாஷினியிடம், புகலிடத்தில் அவர் தினமும் நனவிடை தோய்ந்துகொண்டிருக்கும் அவரது ஊரைப்பற்றிக் கேட்டேன்.

Written by - மூ²ரகப ்பதி -
Tuesday, 06 October 2020 02:51 - Last Updated Tuesday, 06 October 2020 03:10

[illegible]